

SĂ UCIZI UN REGAT

ALEXANDRA CHRISTO

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

AM CÂTE O INIMĂ pentru fiecare an trăit.

În nisipul din dormitorul meu am ascuns șaptesprezece. Din când în când caut prin pietriș, să văd dacă mai sunt acolo. Îngropate adânc, însângerate. Le număr pe fiecare, să fiu sigură că nu mi s-a furat vreuna peste noapte. Nu-i tocmai o teamă neobișnuită. Inimile înseamnă putere, iar dacă există un lucru la care neamul meu râvnește mai mult decât la ocean, acela este puterea.

Am auzit și eu povești despre inimi pierdute, despre femei străpunse cu harponul și țintuite de fundul oceanului, drept pedeapsă pentru trădarea lor. Lăsați să sufere până ce sângele li se face sare, iar ele se dizolvă în spuma mării. Sunt femeile care acceptă darul omenesc al neamului lor, fecioare ale mării mai mult pește decât carne, cu un trunchi pe potriva solzilor și aripioarelor decadente.

Spre deosebire de sirene, fecioarele mării au cochilii albastre și membre în loc de păr, iar lipsa maxilarului le permite să-și deschidă gura până la mărimea unei mici ambarcațiuni și să înghită rechini pe de-a-ntregul. Trupul lor de un albastru profund este punctat cu aripioare pe brațe și pe spinări. Sunt și pește, și om, fără a păstra din frumusețea niciunuia.

Pot fi letale, ca toți monștrii, dar, dacă sirenele seduc șiucid, fecioarele mării sunt fascinate de oameni. Fură tinichele și urmăresc navele, sperând să cadă comori de pe punte.

Câteodată, salvează vieți de marinari și nu le iau decât talismanele. Iar când ne fură inimile puse la păstrare, nu o fac pentru putere, ci fiindcă ele cred că, dacă mănâncă suficiente, s-ar putea transforma în oameni.

Le detest pe fecioarele mării.

Părul mi se unduiește pe spate, roșu ca ochiul meu stâng – numai cel stâng, firește, pentru că ochiul drept al oricărei sirene are culoarea mării în care s-a născut. În cazul meu, este imensa mare Diávolos, cu ape de safir și măr. Le combină și reușește să nu fie niciuna. În oceanul acela se află regatul marin Keto.

Se știe că sirenele sunt frumoase, dar sângele din Keto e regal, iar asta înseamnă o frumusețe aparte, o splendoare născută din apă sărată și maiestate. Avem gene făcute din așchii de aisberg și buze vopsite cu sângele marinarilor. Mă întreb de ce mai avem nevoie și de cântec să le furăm inimile.

— Pe care o alegi, verișoară? mă întreabă Kahlia, în *psáriin*.

Stă lângă mine pe stâncă și privește nava din depărtare. Solzii ei sunt de un arămiu profund, iar părul blond abia dacă-i ajunge la sânii acoperiți de alge portocalii, înădite.

— Ești ridicolă, îi spun. Știi bine pe care.

Nava înaintează molcom pe apele calme din Adékaros, unul dintre multele regate omenești pe care am jurat să le scap de un prinț. Este mai mică decât majoritatea și făcută din lemn stacojiu, reprezentând culoarea țării lor.

Oamenilor le place să-și etaleze comorile în fața lumii, însă asta îi transformă în ținte pentru creaturi ca mine și Kahlia, care putem identifica ușor o navă regală. În fond, este singura din flotă din lemn vopsit, cu steag cu tigru. Singura navă pe care se deplasează prințul adékarosian.

O pradă ușoară pentru cele cu poftă de vânătoare.

Simt în spate greutatea soarelui. Căldura lui îmi presează gâtul și-mi face părul să se lipească de pielea umedă. Mi-e dor

de gheața mării, atât de rece încât o simt ca pe niște pumnale minunate, înfipite în fantele dintre oasele mele.

— Ce păcat, spune Kahlia. Parcă mă uitam la un înger când îl spionam. Are un chip atât de frumos.

— Inima lui va fi și mai frumoasă.

Kahlia îmi zâmbește sălbatic.

— A trecut multă vreme de la ultima ta victimă, Lira, mă tachinează ea. Sigur nu ți-ai ieșit din mână?

— Un an nu-i așa mult.

— Depinde cine numără.

Oftez.

— Atunci, spune-mi care e, ca să-lucid odată și să încheiem povestea.

Rânjetul Kahliei este feroce. Îl păstrează pentru momentele când sunt cu adevărat cumplită, pentru că aceea este trăsătura de caracter cea mai apreciată de sirene. Cu cât suntem mai îngrozitoare, cu atât devenim mai prețuite. Prietenia și legăturile de familie sunt considerate străine precum uscatul. Loialitatea este rezervată numai Reginei Mării.

— Ești cam lipsită de inimă astăzi, nu crezi?

— Deloc, zic eu. Am șaptesprezece bucăți sub pat.

Kahlia își scutură apa din păr.

— Cât de mulți prinți ai gustat!

O spune de parcă ar fi motiv de mândrie, dar asta pentru că e tânără și a smuls doar două inimi până acum. Niciuna regală. Asta e specialitatea mea, teritoriul meu. O parte din deferența Kahliei de aici vine. Se întreabă dacă buzele unui prinț au un gust diferit de cel al oricărui alt om. N-aș putea spune, fiindcă eu nu am gustat decât prinți.

De când zeița noastră, Keto, a fost ucisă de oameni, a devenit un obicei să furăm o inimă în fiecare an, în luna în care ne-am născut. Astfel onorăm viața pe care ne-a dăruit-o Keto și oferim un tribut răzbunării pentru viața pe care i-au luat-o

oamenii. Când eram încă prea mică să vânez, mama o făcea în numele meu, căci așa spune tradiția. Și mi-a dat mereu numai prinți, unii la fel de mici precum eram și eu. Alții erau bătrâni și plini de riduri sau copii mijlocii, care nu avuseseră șansa de a conduce un regat. De exemplu, regele din Armonia a avut cândva șase fii, iar pentru primele câteva aniversări mama îmi aducea câte unul în fiecare an.

Când, în sfârșit, am crescut suficient să mă aventurez de una singură, nu m-am gândit niciodată să uit de sângele regal și să hăituiesc marinari, așa, ca restul neamului meu, sau chiar să vânez prinți care aveau să ajungă pe tron într-o bună zi. Sunt loială tradiției instituite de mama mea.

— Ți-ai adus scoica? întreb.

Kahlia își dă părul la o parte și îmi arată scoica portocalie pe care o poartă la gât. Una identică, doar că într-o nuanță mai însângerată, am și eu. Nu pare cine știe ce, dar pentru noi e cea mai simplă cale de comunicare. Dacă ținem scoicile la ureche, auzim zgomotele oceanului și melodia palatului submarin al lui Keto, pe care-l numim „acasă”. Pentru Kahlia, ar putea funcționa ca o hartă a Mării Diávolos, dacă suntem vreodată despărțite. Suntem departe de regatul nostru și ne-a luat aproape o săptămână să ajungem aici înot. Pentru că are 14 ani, Kahlia stă mai degrabă aproape de palat, însă eu am decis că asta ar trebui să se schimbe. Ca prințesă, capriciile mele sunt lege.

— Nu vom fi despărțite, spune Kahlia.

În mod normal, nu m-aș supăra dacă una dintre verișoarele mele s-ar rătăci într-un ocean străin. Sunt o gașcă previzibilă, iritantă, lipsită de imaginație sau de ambiție. De când a murit mătușa mea, s-au transformat într-un grup de adorațoare ale mamei. Mi se pare ridicol, pentru că Regina Mării nu este acolo pentru a fi adorată – ci temută.

— Amintește-ți, alegi doar unul, îi zic. Nu-ți pierde concentrarea.

Kahlia încuviințează.

— Pe care? Sau îi voi auzi cântecul când mă apropii?

— Noi vom cânta, spun eu. Toți vor fi vrăjiți, însă, dacă te concentrezi doar la unul, se va îndrăgosti de tine cu atâta hotărâre încât, chiar și înecându-se, nu va striga decât despre frumusețea ta.

— În mod normal, farmecul se rupe când ei sunt pe moarte, spune Kahlia.

— Pentru că te concentrezi la toți, așa că ei știu că niciunul nu e dorința inimii. Trucul este să-i dorești pe cât te doresc și ei.

— Dar sunt scârboși, spune Kahlia, deși nu mi se pare că ar crede-o pe cât își dorește să mi se pară mie. Cum să îi dorim?

— Acum nu avem de-a face cu simpli marinari. Sunt de sânge regal, iar sângele regal înseamnă putere. Puterea este întotdeauna atrăgătoare.

— Sânge regal? întrebă Kahlia. Credeam...

Nu își termină propoziția. Ce credea era că prinții sunt ai mei și că nu vreau să îi împart. Nu este neapărat fals, dar unde există prinți există și regi și regine, iar aceia nu-mi sunt de niciun folos. Conducătorii sunt ușor de trecut cu vederea. Prinții sunt atracția: prin tinerețea lor, prin loialitatea popoului, prin promisiunea conducătorilor care ar putea deveni, cândva. Sunt următoarea generație de conducători și, ucigându-i,ucid viitorul. Întocmai cum m-a învățat mama.

O iau pe Kahlia de mână.

— Poți avea regina. Nu mă interesează trecutul.

Ochii Kahliei scânteiază. Cel drept are nuanța de safir a Mării Diávolos, pe care o cunosc prea bine, dar cel stâng este de un galben cremos, abia diferit de alb, și strălucește de o

bucurie rară. Dacă fură o inimă regală pentru a cincisprezecea aniversare, va scăpa de furia perpetuă a mamei.

— Iar tu iei prințul, zice ea. Pe cel cu chip frumos.

— Chipul lui nu contează.

Îi dau drumul mâinii.

— Mă interesează doar inima lui.

— Atât de multe inimi, spune Kahlia, cu vocea ei de înger.

Curând, nu vei mai avea spațiu să le îngropi.

Îmi trec limba peste buze.

— Poate, zic. Dar o prințesă merită un prinț.

Capitolul 2

LEMNUL NAVEI E ASPRU sub degetele mele. E crăpat, cu vopseaua cojită. Taie apa prea neregulat, ca un cuțit bont, apăsând și sfâșiind până ce reușește să despice. În unele locuri este putrezit, iar duhoarea îmi încrețește nasul.

E nava unui prinț sărac.

Nu toți cei de sânge regal sunt la fel. Unii poartă haine elegante, giuvaiericale nespuse de grele, atât de mari că se înecă de două ori mai repede din cauza lor. Alții sunt îmbrăcați modest, cu unul sau două inele și coroane de bronz, vopsite cu auriu. Nu că mi-ar păsa. Un prinț rămâne un prinț.

Kahlia e lângă mine și înotăm odată cu nava care sfâșie marea. Are o viteză constantă, cu care ne potrivim cu ușurință. Asta e agonizant: așteptarea până când oamenii devin prada noastră. Trece un timp înainte ca prințul să pășească în sfârșit pe punte și să-și arunce ochii spre ocean. Nu ne vede. Suntem prea aproape, înotăm prea repede. În urma navei, Kahlia se uită la mine și ochii ei imploră o întrebare. Cu un zâmbet în chip de încuviințare, îi întorc privirea.

Îeșim din spumă și deschidem gurile.

Cântăm la unison perfect, în limba lui Midas, cea mai întâlnită limbă omenească, pe care orice sirenă o cunoaște bine. Nu că ar conta cuvintele. Muzica e cea care îi seduce. Vocile noastre urcă spre cer și se rostogolesc înapoi, pe aripi de vânt. Cântăm de parcă am fi un cor, iar când melodia fan-

Libris
Respect pentru oamenii...

tomatică ricoșează și urcă, face spirale în inimile echipajului până ce, în sfârșit, nava încetinește și se oprește.

— Mamă, auzi? întrebă prințul.

Are vocea înaltă, visătoare.

Regina stă pe punte, lângă el.

— Nu cred...

Vocea i se stinge, când melodia o supune. Este un ordin și toți oamenii se opresc, cu trupurile încremenite, cu ochii cercetând marea. Mă concentrez la prinț și cânt mai dulce. În câteva clipe, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Doamne! zice el. Tu ești.

Zâmbeste, iar din ochiul lui stâng alunecă o lacrimă.

Mă opresc din cântat și vocea mi se transformă într-un murmur ușor.

— Iubirea mea, spune prințul, te-am găsit. În sfârșit.

Se apucă de parapet și privește în jos, cu pieptul lipit de lemn, cu o mână întinsă spre mine, încercând să mă atingă. Poartă o cămașă bej, cu șnururile desfăcute, cu mânecile sfâșiate și cam mâncate de molii. Coroana lui este din foiță subțire de aur, cât pe ce să se rupă dacă se mișcă prea iute. Pare sărac și pierdut.

Dar chipul lui!

E moale și rotund, cu pielea ca lemnul lăcuit și ochi cu o nuanță mai închisă, pătrunzători. Părul îi flutură și i se înfășoară în jurul capului, un haos superb de bucle și spirale. Kahlia avea dreptate: e angelic. Magnific, chiar. Inima lui va fi un trofeu minunat.

— Ești atât de frumoasă, spune regina, privind-o pe Kahlia cu adorație. Nū știu cum de m-am putut gândi vreodată la altcineva.

Kahlia se întinde spre regină și o cheamă în ocean, cu un zâmbet primordial.

Mă întorc spre prinț, care își întinde cu disperare mâna spre mine.

— Iubirea mea, mă imploră el. Vino la bord.

Clatin din cap și continui să murmur. Vântul geme în ritm cu modulațiile vocii mele.

— Atunci, vin eu la tine! strigă, de parcă ar fi avut de fapt de ales.

Cu un zâmbet încântat, se aruncă în ocean, iar după ce face pleosc îl urmează alt corp – și știu că este al reginei, care se aruncă la mila verișoarei mele. Zgomotele căderilor trezesc ceva în echipaj și într-o clipă încep să țipe.

Se apleacă peste parapet cincizeci de oameni agățați de frânghii și de lemn, privind spectacolul cu groază. Dar nimeni nu îndrăznește să se arunce peste bord, să-și salveze suveranii. Le miros frica, amestecată cu confuzia generată de absența bruscă a cântecului nostru.

Mă uit în ochii prințului meu și îi mângâi pielea moale, angelică. Bland, cu o mână pe obrazul lui și cu cealaltă pe oasele fragile ale umărului, îl sărut. Când buzele mele se ating de ale lui, îl trag în jos.

Sărutul se întrerupe când ajungem în adâncuri. Cântecul meu s-a încheiat de mult, însă prințul rămâne îndrăgostit. Chiar și când apa îi umple plămânii și gura i se deschide într-un icnet, încă mă privește topit.

În timp ce se îneacă, își duce degetele la buze.

Lângă mine, regina Kahliei se zbate. Se prinde cu mâna de gât și îmi împinge verișoara. Furioasă, Kahlia se agață de glezna ei și o ține în adâncuri, iar fața reginei e răsucită toată într-o grimasă cât încearcă să scape. Inutil. Strânsoarea unei sirene e ca o menghină.

Îmi mângâi prințul muribund. Ziua mea de naștere este abia peste două săptămâni. Călătoria aceasta a fost darul meu